

TASARIN

ANNUAL 2008

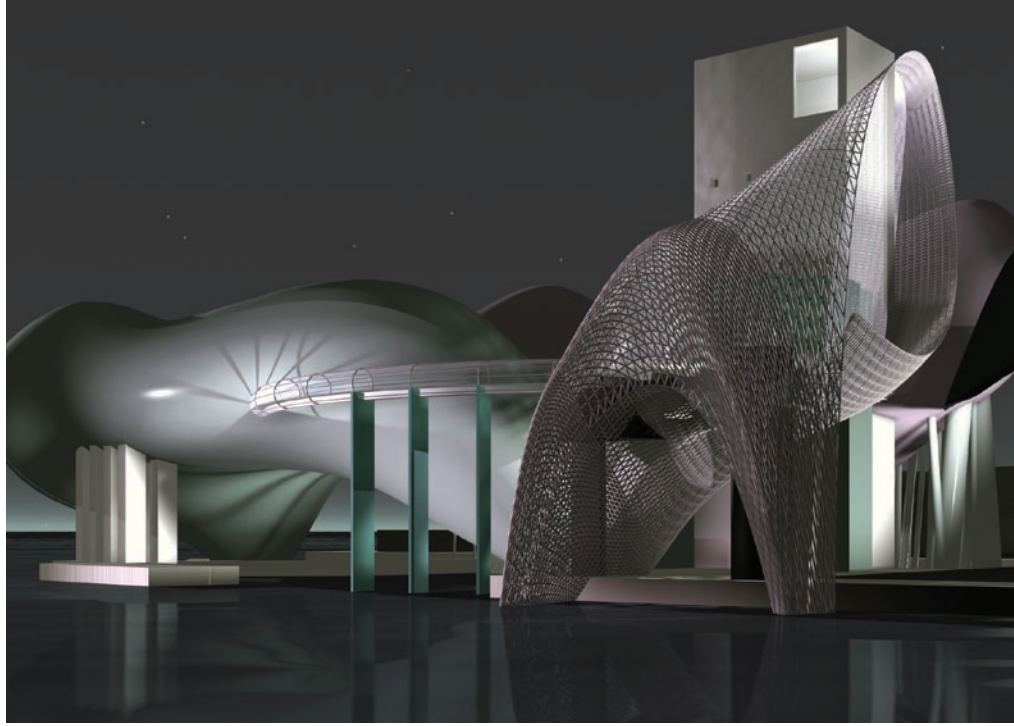
THE BEST PROJECTS OF 2007

Basit Objelerin Neoplastik Dansı

Neoplastic Dance of Elementary Objects

50

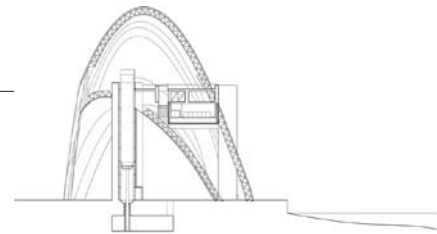
Architecture: Antonino Cardillo

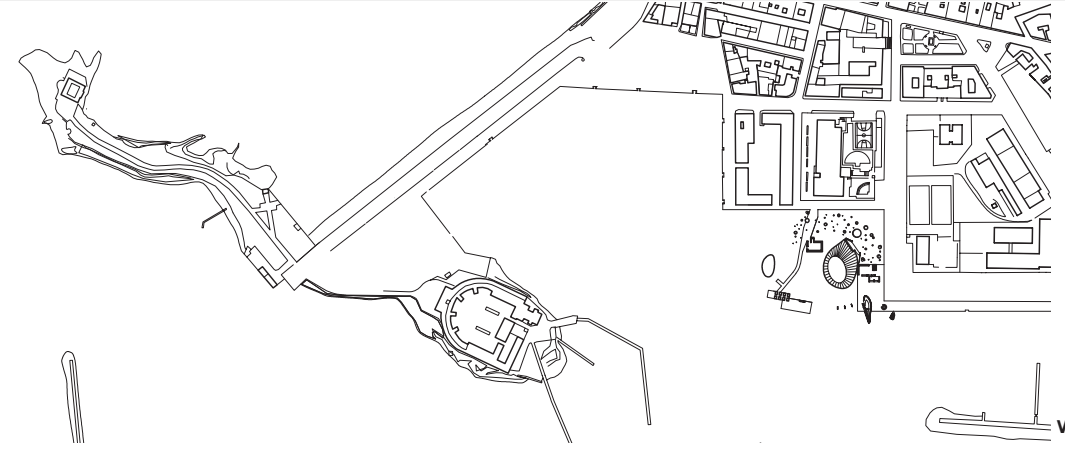
Suda asılı duran ve formları dış mekâna şekil veren bu tanklar botların rahatça hareket edebilmesi için mağara formunda şekillendirilmiş. Suspended on the water, denouncing their form to external space, they are moulded, cave-like, for the benefit of the little fishermen's boats.

Bir akvaryum temelde balıklar için bir barınaktır. Bu barınak eğer sakinleri olan deniz canlılarını umursuyorsa, aynı zamanda mimarinin iyi bir örneği de olması kaçınılmazdır. Bu tarz bir varsayım doğal habitatlarla boyut ve şekil olarak benzerlik arz eden su tanklarının yapım fikrinden gerçekleştiriliyor. Böylece kıvrımlar ve matematiksel bir önerme olan ve hatasız olarak katı şekilleri ve serbest organik şekilli yüzeyleri tanımlayan NURB yüzeyler vasıtasıyla modellenen akışkan oyukların olgunlaşması için bir vesile oluyor.

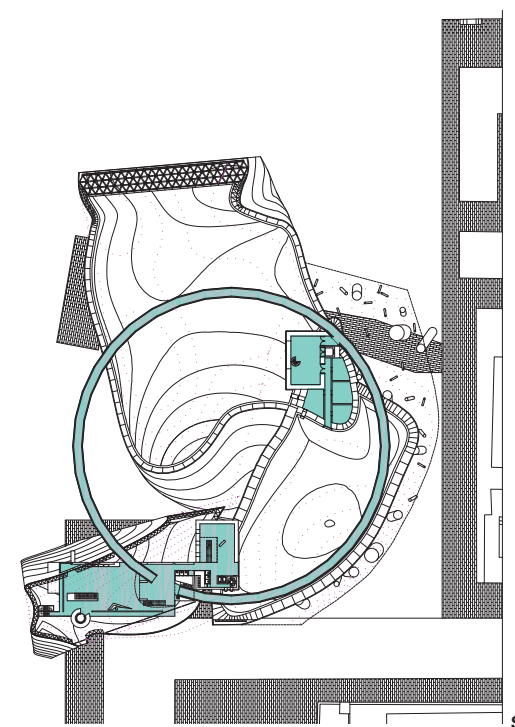
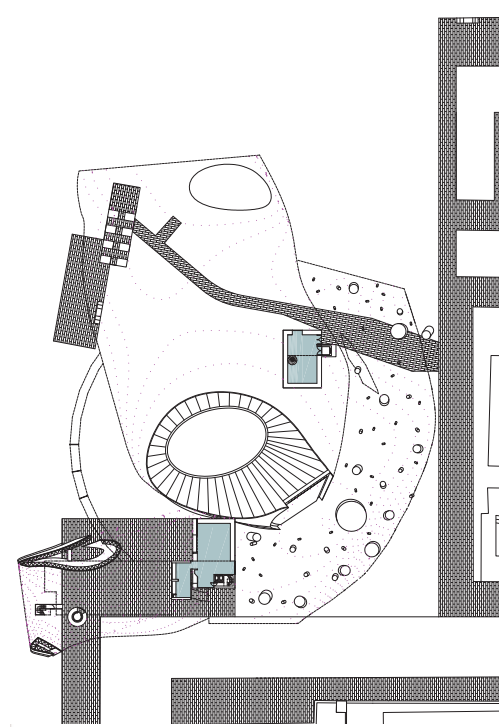
An aquarium is fundamentally a house for fish. If the house cares for its marine inhabitants it will probably also be a good piece of architecture. Such a presupposition is realised in the idea of building tanks, analogous in dimension and shape to the natural habitat, thus becoming pretexts for the elaboration of fluid cavities, modelled by means of curves and NURBS surfaces, a mathematical representation that accurately defines solids and surfaces with free or organic shape.

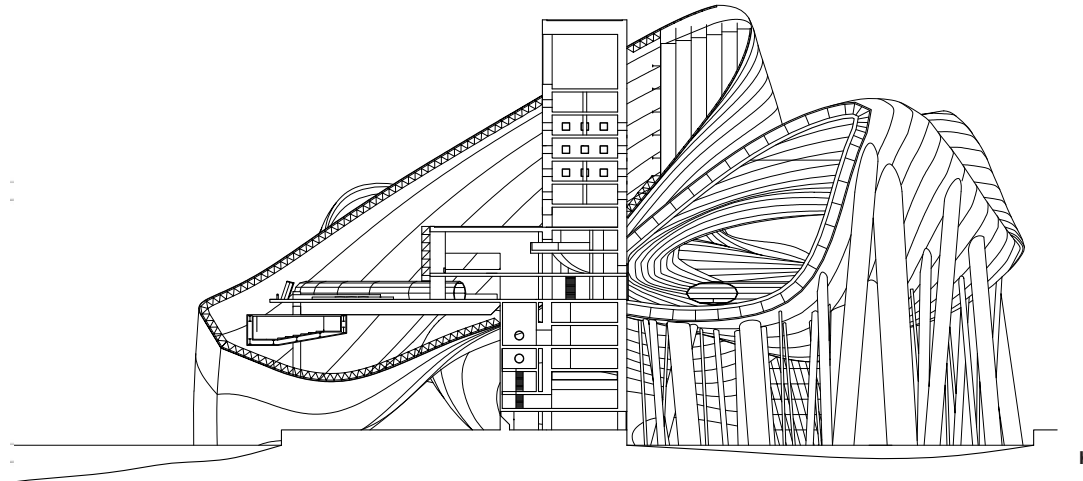
51

Vaziyet planı Site plan

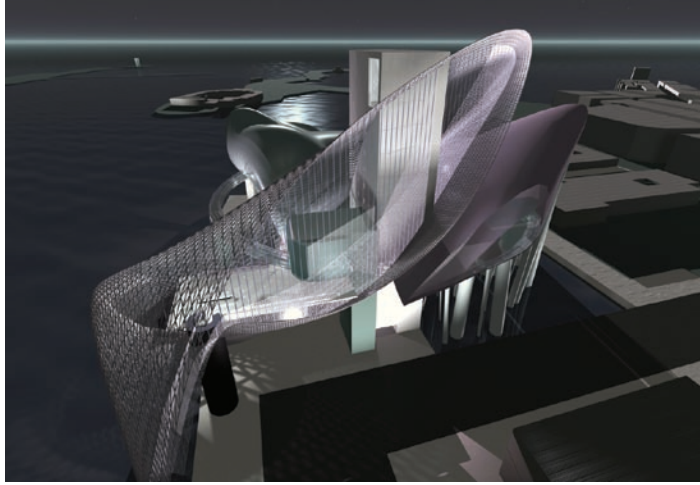
Strüktürün üst görüşleri
Top views of the structure

Kesitler Sections

Proje Hakkında Aquarium “on” the Port of Trapani in Sicily İçerik ve işlev

Deniz ekosistemine mümkün olduğunca saygılı ve özenli yaklaşmayı hedefleyen atmosferde, ziyaretçiler akvaryum deneyimini daire çevresi boyunca ilerleyen basınçlı tüp şeklinde bir galeri içerisinde gezerek yaşıyorlar. 200 metre çapında ve 800 metre yayılma alanına sahip bu galeri, hafif ve geniş Fuaye gibi mimari komplekslerden, gizemli akuatik oyuklara kadar süren bir güzergâh üzerinde kesintisiz bir yürüyüş parkuru oluşturuyor. Ziyaretçilerin yaşadıkları bu deneyim farklılığı tek su tanklarından ve güzergâhtan oluşan geleneksel hiyerarşiyi tersine çevirmektedir; burada var olan biyolojik hayatın görünümü katı bir şekilde daha alt sektörleri ve sınıflara bölünmektedir. Bu sebeple balıkların bulunduğu akvaryum yapının üçte ikisini oluşturmakta, ziyaretçilere ayrılan bölüm ise, diğer kısımlara oranla nispeten daha az yer kaplayan tek bir dairesel güzergâha düşürülmektedir. Deniz ekosistemi ve akvaryumun üzerinde kurulduğu dış dünya ile bir sinerji yaratmak amacıyla, Akdeniz üzerinde 20 metrelik

yüksellikte asılı duran galerinin cam duvarları ufuktaki Egadi Adaları'nın üzerinde yoğunlaşana kadar gün batımıyla birlikte yavaşça silüetlere dönüşen çevredeki takım adacıkların geniş ve aydınlık bir manzarasının izlenmesine olanak sağlamaktadır. Dairesel gezi güzergâhında başlangıç ve bitiş aynı yerde bulunuyor ki, böylece var oluş nedenlerini Fuaye'nin giriş katında buluyorlar. Denizden 20 metre yükseklikte rasyonel ve irrasyonel varlıklar kapalı bir diyalektik içerisinde gözler önüne seriliyor.

Kompozisyona karşılık gelen konseptin Buckminster Fuller tarafından 1967 Montreal Expo için inşa edilen Amerikan Pavyonu'ndan türetildiği görülebilir; bu konsept jeodezik strüktür içerisinde açık yapıların toplamından oluşmaktadır. Bu sistem, mekânı şekillendirme ve nakletme anlamında kullandığı metot ve dolayısıyla dilde zengin bir çeşitlilik sunmaktadır. Burada Fuller'in platonik strüktürü, Deniz Biyolojisi Departmanı'nın bulunduğu Beyaz Kule ve deniz arasında uzanan tanımlamaz paravana ile yer değiştiriyor. Katı bir kabuk gibi görünen metal bir shaft sistemi ta-

rafından yapı ve strüktür olarak yoğunlaştırılmış olduğu halde mekânı konkav ve konveksler uzantısı halinde sarmalıyor. İçerde ise neredeyse basit objelerin neoplastik bir dansıyla karşılaşılıyor. Bu objelerin mekândaki varlığı bir hiyerarşiyi işaret etmiyor; aksine mimariyi meydana getiren rezonansların görünmez bir ağını sezdiren. Aynı objelerin bir kısmı varlık sebebinin Fuaye'nin işlevlerini hatırlatmakta buluyor; Fuaye, resepsiyon, galeriler, salon, karşılıklı ziyaretçi taşıyan asansör ve merdivenlere ev sahipliği yapıyor. Öte yandan diğerleri ise, dikey bir köyde olduğu gibi, kendilerini katı bir dizilim içerisinde Fuaye'nin platformunda baş döndürücü bir şekilde sunan yapı içerisinde yer alan gerçek yapılarıdır. Yeşil tünel sisteminin tekrar eden yüzeyi ise iki seviye üzerinde uzanan ve Fuaye'den küçük bir merdivenle ulaşılan kafeterya ve kitap satış noktasının iç mekânını sarmalamaktadır. Son olarak Beyaz Kule'nin içerisinde bilimsel çalışmalar için ayrılmış mekânlar eğlence ve araştırma olgularını bütünleştiriyor.

Mekan; Özel mi Kamusal mı?

Kadastro emlak mevzuatının üzerine temellendiği ana aygıttır. Çıkış noktası 19. yüzyıl kent kültürüne dayanmaktadır ve doğası gereği iki boyutludur. Köklerini modern hareketle bulan ve bugün pekişmiş bir geleneğin takipçisi olan çağdaş ve modern mimari, yapıyı, tekrar üç boyutlu mekândan birleştirmek için parçalara ayırmak eğilimini göstermektedir. Dağıtımdaki etkenlik sağlamanın yanı sıra, bu durumun psikolojik, görsel ve antropolojik nedenleri de vardır; bu meşruiyet durumunda bile mimari sıklıkla mevcut mevzuatla çatışmaktadır. Bu örnek temel alınarak yapılan bir yapı ile Frank Lloyd Wright tarafından yapılan Kaufmann House'dur. Bu uygulamada Devlete ait mekânlarda yer alan planimetrik ilavenin açık örneği görülebiliyor. Duru bir dereye özgürce açılan yaşam mekânı ve bitişik teraslar modern mimari tarihinde görülen en utanç verici 'suistimal'lerden birini oluşturuyor.

Fakat doğada karşılaştığımızdan daha sıklıkla, kentsel mekânlarda kamusal ve özel alan arasındaki ilişki daha kapalı ve müphem olarak tercüme edilmektedir. Tarihin saatini geriye çevirdiğimizde Venedik Rialto Köprüsü ve Florensa Ponte Vecchio gibi çeşitli örnekleri görüyoruz. Bu örnekler Ortaçağ, Rönesans ve Barok kentlerinin yollarında yapılar arasında inşa edilen binalara kadar var olan kamusal sulardaki gerçek yapılarıdır. Bu sağduyu pratikleri 19.yy yapı kültürü tarafından aşağıya edilmesinin ardından bugün, mevzuat noktasında eleştirel bir yeniden düzenleme üretmeden tekrar uygulanmaya başlanıyor. Buna rağmen mevcut düzenlemelerin uzamsal katılığından özgürleşmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulmaktadır.

Aşağıda projede görülen benzer durumların ve çatışmanın potansiyel nedenlerinin bir listesi bulunmaktadır.

1. Fuaye alanında, sokak seviyesinde, alt taraftaki 'üzeri örtülü' meydan (deniz yürüyüş yolunun sonu) Akvaryum'a ait alan. Alternatif olarak burasını, eğlencenin yukarısındaki Fuaye ile sınırlandırılmadığı, aksine görsel ve işlevsel olarak güçlendirildiği kamusal bir alan olarak ta değerlendirebiliriz. Bitişindeki özel alanın

Date:
January - March
2002
Desing type:
New building in
historic place
Building surface:
9.500 m²
Levels:
15

yapılandırılmasının kamu yararının tersine bir işlevi olduğu söylenemez; aksine tasarım anlamında, nihayetinde her iki kesiminde faydasına olacak, bir osmoz ve sorgulama sürecinin teşvik edilmesi ihtimali umulmaktadır.

2. İnsanların Fuaye'ye erişimi strüktürel boşluğun içerisinde bulunan büyük panoramik asansör ile sağlanıyor. Limandaki iskele üzerine yerleştirilen bu yapı, yürüyüş yolunun yukarıya doğru dikey olarak devami niteliğinde olmasıyla ziyaretçilere mekânı çevresini farklı görüş açılarından kavrama imkânı vererek, bulunduğu yerin uzamsal bilgisini harekete geçiriyor.

3. Ve bir kez daha: denizaltındaki tesislerle kısa strüktürel temaslar dışında, tanklar havada asılı durmakta ve alt kısımdaki gemi ile geçilebilir akuatik alanları tanımlamaktadır. Bu yüzden yukarıda kalan kısım özel olsa dahi, sular Devlet malı olarak kalmaya devam ediyor ve küçük botlar için geçişi imkânlı kılıyor.

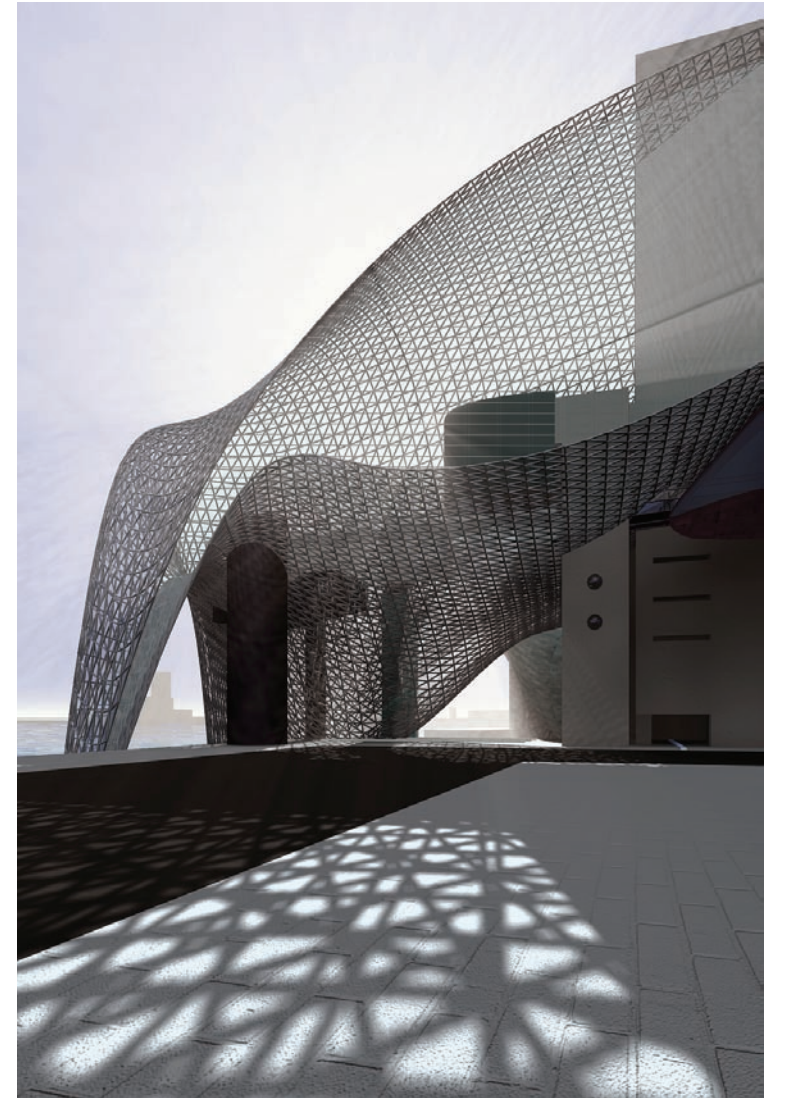
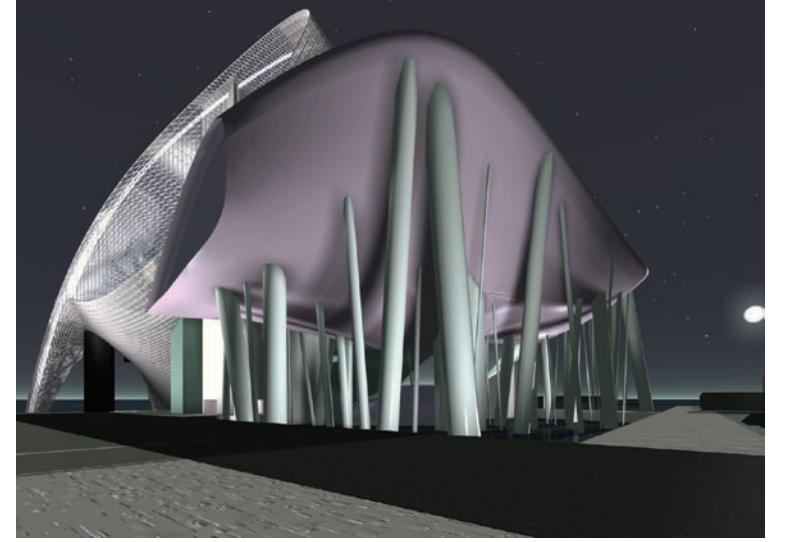
Güzergahlar

Bu güzergâhlar sayesinde binanın strüktürünü ve mimari tektonik dilini anlama imkânı buluyoruz. Araziyi ıslah yeniden canlandırmak amacıyla, tasarım, üç boyutlu bir mekanda kollara ayrılan bir sirkülasyon boyunca bir bilgi ve ayırım sürecini oluşturmaya çalışıyor.

Denizden veya yoldan görünen normal manzara ise, kapının batısına doğru şekillenen küçük kayıklar topluluğu ve bununla birlikte, arka planda, dikkat çekmeyen bir dizilimde tuz rezervuarları ve Egadi Adaları'nın yumuşak şekilleri gün batımına doğru sıralı bir perspektif yaratarak uzaklarda belirginliğini kaybediyor. Bu durumda kara parçasının şekli ve mesafeler arasındaki geometrik ilişkiyi fark etmek çok zor olmuyor.

Bu yüzden bina deniz manzarası yönelik üç boyutlu bir gözlem evi oluşturuyor. Bu sebeple Fuaye, kendisini saran, peyzajda bir ayrılık yaratmadan iç boşlukları yoğunlaştıran cam bir yapının içerisinde deniz yüzeyinde 20 metre uzanıyor. Genellikle yapılarda yürüme yollarının şekli ve dolayısıyla mekânlar duvarların varlığıyla belirlenirler. Birçok akvaryumda, örneğin sergi rotası tankları arasında kalan mekânın geometrik sonucudur. Geleneksel yapılarda yürüme yollarının şekli mekânın şekliyle örtüşür. Bu proje yapı bozuculukla girişilmiş bir denemedir ve bu iki varlıktan da bağımsız niteliktedir. Katlar - ister duvarlar olsun, ister cam yüzeyler - kendilerini çevreleyen yapının uzamsal sınırlarıyla çakışmazlar. Fuaye'de cam kabuğun akıcı ve aerodinamik şekli merkezinde dikdörtgen bir platform bulundurmaktadır. Burada "zemin" ve "tavan" ve "duvar" gibi terimler bir düzensizlik içine atılmış durumdadır. Cam yüzeyin çevresi, zemin plak döşemesi içerisinde gelişip, kentsel meydana, havada asılı duran sihirli bir haliye dönüşüyor.

İki varlık arasındaki tek buluşma noktası bu dikdörtgenin iki karşı köşesinde gerçekleşiyor. Zeminin üçgenleri cam kabuğun çıkıntılarından başlayarak iki galerinin alanını belirliyor. İki galeriden biri, bir dizi dik ayak tarafından birleştirilen, baş döndürücü ve canlı cam duvarların domine ettiği kuzey-doğu istikametine, kente bakan bir manzaraya sahip. Diğer ise, dışardaki kabuğun aşağı inen kıvrımlarıyla temas eden ve güney-doğu istikametine Egadi Adaları'na bakan ikinci galeridir.

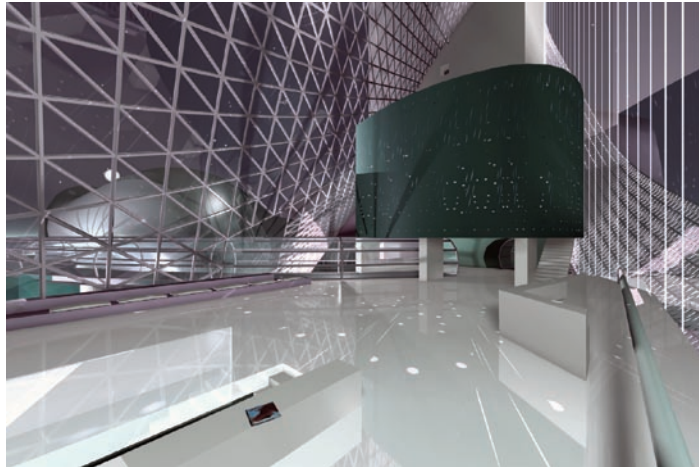

Strüktürün dış görünüşleri Exterior views of the structure

Bunlar, dikdörtgen zemin ile kesişen dış manto-nun bir duvar halini aldığı, mevcut temasın ger-çekleştiği yegâne iki kısımdır. Fakat bu temas anı çok kısadır ve bilinçli olarak temasın hiç olmadığı bölgelerle, dalgalı bir askıda kalma durumu sun-mak amacıyla, arada ciddi orantısızlık tercih edil-miştir. Cam kabuğa 'dokunmak' sadece küçük alanlarda mümkün olmaktadır.

■ About Project Aquarium "on" the Port of Trapani in Sicily Contents and function

Aiming to be as discreet and respectful as pos-sible to aquatic ecosystems, the visitor experien-ces the aquarium through a tubular pressurised gallery developing along a circumference. With a diameter of 200 metres and an extension of 800 metres, this creates a continuous walk which crosses the architectural complex from the light and ample Foyer to the fleeting and mysterious aquatic cavities. This system of visitor experien-ce reverses the conventional hierarchy of single tanks and paths, the result of a vision of biologi-cal life rigidly subdivided by classes and sectors.

Therefore the fishes' aquaria consist of two thirds of the building and man's experience is reduced to a single circular path, relatively small in pro-portion to the other parts. With the intention of sparking a synergy between experience within marine ecosystems and the outside world where the aquarium is sited, moreover, in the pauses between the principal tanks, the glass walls of the gallery suspended over the Mediterranean at a height of about 20 metres, give ample and lu-minous views over the archipelago of islets that fade away into the sunset until they condense on the three crusts of the Egadi islands on the hori-zon. In the circular path beginning and end coin-cide and so find their "raison d'être" on the gro-und floor of the Foyer. Rising 20 metres over the sea, rational and irrational entities are revealed in a closed dialectic.

The concept which subtends the composition can be seen as deriving from the American Pav-ilion by Buckminster Fuller built for the 1967 Montréal Expo: a collection of open buildings enclosed in a geodesic grid structure. It is diver-se in its method of shaping and recounting spa-

ce and therefore in language. Here Fuller's plato-nic structure is substituted for an indefinable veil extending between the White Tower of the De-partment of Marine Biology and the sea. Con-densed formally and structurally by a system of metal shafts looking like a rigid shell, it envelops the space in an extension of concaves and con-vexes. Inside there is an almost neoplastic dan-ce of elementary objects. Their presence in the space does not imply a hierarchy, but an invis-ible network of resonances which make up the arch-itecture. Some of them find their raison d'être in recalling the functions of the Foyer: reception, lo-unge, galleries, shuttle lifts and stairs. Others, li-ke in a vertical village, are true buildings within the building which, in strict succession, present themselves vertiginously on the platform of the Foyer. A recurving surface of green tunnelling en-velops the interior of the Cafeteria and Books-hop, extended on two levels and accessible by a small staircase from the Foyer. Lastly, the spaces assigned to scientific study inside the White To-wer integrate both entertainment and research.

Space, Private or Public

Cadastre is the main instrument on which pro-perty legislation is founded. It originated from the urban culture of the 19th century and is by its na-ture two-dimensional. Contemporary and mo-dern architecture, following a now consolidated tradition that has its origins in the modern move-ment, tends to break up the building into parts to then reconnect the piece in three-dimensional space. As well as for reasons of distributive effi-ciency, this has psychological, visual and anthro-pological motives; but even in its legitimacy very often it clashes with current legislation. An example that has been built is the Kaufmann House by Frank Lloyd Wright, where the plani-metric superimposition of a private area on State spaces is evident. The living space and the con-tiguous terraces giving freely onto a limpid brook determine one of the most embarrassing "abu-ses" in the history of modern architecture.

But, even more than in nature, it is in urban spa-ce that the relationships between public and pri-vate are rendered closed and ambiguous. Turn-ing back the clock of history we find various examples like the Rialto Bridge in Venice and the Ponte Vecchio in Florence, true buildings on public waters, up to the bridges between the bu-ildings over the roads of Medieval, Renaissance and Baroque cities. These commonsense practi-ces were thrown out by 19th-century building culture, and today are being reapplied, without producing, at a legislative level, a critical re-ela-boration. And yet there is an ever more pressing need for emancipation from the spatial rigidity of the current regulations.

What follows is a list of analogous situations, po-tential causes of conflict, present in the project:

1. In the Foyer area, at street level, the "covered" piazza underneath (the end of the sea walkway) is the property of the Aquarium. Alternatively we could consider this a public space, whose enjoy-ment is not limited by the Foyer overhead, but is instead strengthened, visually and functionally. A configuration of adjoining private space is not necessarily harmful to public interests; it is hoped

it might rather promote an osmosis, an inquiry, in the design, ultimately benefiting both parties.

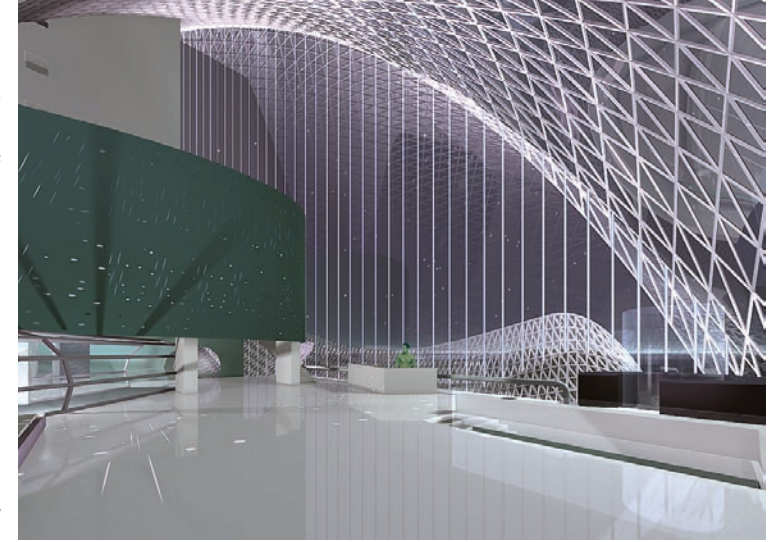
2. Public access to the Foyer is gained by means of a large panoramic lift, inside the cavity of a structural pylon. Placed on the wharf of the port it obstructs the public space. This feature, a con-tinuation of the walkway but higher up, a sort of vertical shuttle, gives the opportunity to perceive the surrounding space from new viewpoints, sti-mulating the spatial knowledge of the place.

3. And again: apart from brief areas of structural contact with the submarine foundations, the tanks are suspended and define navigable aqua-tic fields underneath. Therefore, even though the space above is private, the waters continue to re-main State property, rendering them navigable for small boats.

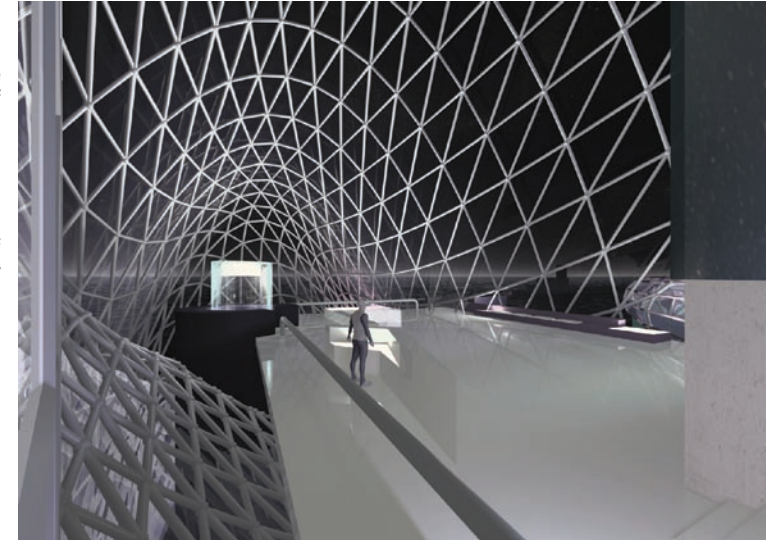
Pathways

It is through these paths that we can understand the structure of the building and the reason for the architectonic language. In aiming to regene-rate the site, the design tries to spark, through a branching circulation in the three-dimensional space, a process of appropriation and knowl-edge. In the normal view from the road or from the sea, the small group of rocks to the west of the door, the salt reservoirs and the soft shapes of the Egadi islands in the background are seen as a series of low profiles, parallel and in receding serried perspective towards the sunset. It is diffi-cult to discern the geometric relationships of the shape of the land and its distances. Thus the bu-ilding forms a three-dimensional observatory of the marine landscape. For this reason the Foyer extends 20 metres over the surface of the sea, inside a glass creation which, enveloping it, con-denses the internal cavities without making a rift in the landscape.

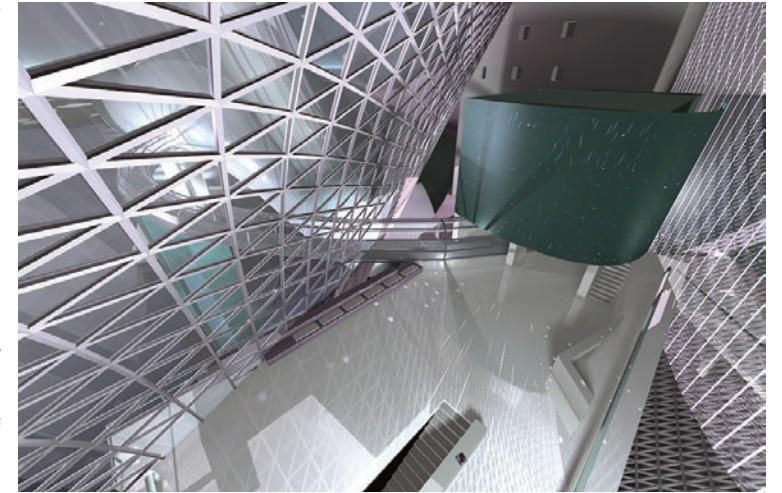
Usually, in buildings, the shape of the walkways and thus the spaces is determined by walls. In many aquaria, for example, the exhibition route is the geometric result of the space between the tanks. In traditional building the shape of the walkway coincides with that of the space. This project experiments with the deconstruction and the independence of these two entities. The flo-ors do not coincide with the spatial limits of the surroundings, be they walls or glass surfaces. In the Foyer the fluid and aerodynamic shape of the glass shell has at its heart a rectangular platform. Here, the terms "floor", "ceiling" and "walls" are thrown into disarray. The perimeter glass surface develops within the slabs of the floor, transfigu-red from urban piazza to magic carpet appa-rently suspended in mid air. The only meeting points between the two entities are at the oppo-site corners of the rectangle: triangles of floor jut out from the glass shell, defining two galleries, one looking north-east towards the city, domi-nated by the vertiginous and vibrant glass walls ar-ticulated by a steep series of uprights; the other looking south-west towards the Egadi islands, touched by the descending undulation of the shell outside. These are the only two segments of contact, in which the external mantle, intersec-ting with the rectangular floor, becomes a wall.

Fuaye mekanından iç görünüm Interior view of the foyer

Fuaye alanını kaplayan jeodezik strüktür Geodesic structure that covers the foyer

Fuayeye giriş panoramik lift tarafından sağlanıyor Public access to the foyer is gained by panoramic lift